

[Albrechtsen]

om kort tid skal være en kongres, som man jo kunne have forelagt problemerne for.

VS fandt det absolut påkrævet med den opsummering, der var under opsejling: at fremsætte et klart forslag indeholdende først og fremmest princippet om beboerflertal i selskabsbestyrelserne og styrkelse af afdelingsdemokratiet, for at der kunne være et modspil til det, der var kommet fra anden side. Det fandt vi absolut påkrævet, sådan som tingene udviklede sig. Nu må vi håbe, at det hele går i orden, dels gennem debatten om det almennyttige byggeri, dels gennem debatten og arbejdet i boligudvalget her i folketinget.

Det er blevet kritiseret, at ansvarsforholdene i afdelinger og selskabsbestyrelser ikke skulle være helt klare i VS' forslag. Det mener jeg ikke er rigtigt. Det fremgår helt klart af VS-forslaget, hvorledes ansvarsforholdene skal ordnes, men man kan selvfølgelig være uenige i formuleringerne.

Jeg vil også godt understrege, at VS-forslaget ikke har det sigte at koble selskabsledelsen ud eller på nogen måde opsplitte de almennyttige boligselskaber. Det er ikke tanken. Som man vil kunne se, hvis man læser forslaget omhyggeligt, har selskabsledelsen fortsat en central rolle i budgetarbejdet, også i VS' forslag. Men det afgørende er altså – det er korrekt forstået – at det direkte demokrati selv får ansvaret. Det er noget meget væsentligt for VS, men der er ikke på nogen som helst måde lagt op til en opsplnitning af selskaberne, det vil jeg meget gerne understrege.

Det var vist hr. Kaj Poulsen, der nævnte, at lovforslaget fra boligministeren var både skidt og kanel. Jeg må nok sige med de bemærkninger, jeg har gjort om de enkelte positive ting, der er i forslaget, at det mest er skidt.

Noget af det værste er forholdene omkring byggekvoterne. Nu hæfter man sig ved, at der sker en omlægning af kvoterne med 2 gange 200 boliger, men det, der i virkeligheden er det helt katastrofale i forslaget, er, at der ikke med dette forslag sker en virkelig forøgelse af den almennyttige byggekvota, således som det faktisk er nødvendigt, og en virkelig forøgelse af ungdomsboligkvotaen, sådan som det også er nødvendigt. Det er faktisk det katastrofale ved situationen, at på trods af at man ved, at der mangler i titu-

sindvis af ungdomsboliger, på trods af at man ved, at der mangler i titusindvis af almennyttige boliger, og på trods af at man ved, at disse kvoter slet ikke vil opfylde behovet, så kommer der alligevel fra boligministerens side ikke noget forslag, der virkelig forbedrer situationen, tværtimod nedskæres den almennyttige byggekvota med disse 200 boliger. Det synes jeg først og fremmest er det beklagelige ved det forslag, boligministeren har fremsat.

Jeg har svært ved at forstå regeringens økonomiske begrundelse for en politik, der går ud på at holde den almennyttige byggekvota nede. Den er jo blevet beskåret i de senere år. Jeg har spurgt boligministeren i nogle skriftlige spørgsmål, hvad der egentlig er begrundelsen for, at man ikke laver en virkelig gennemgribende forøgelse af byggekvotaen. Jeg må sige, at de svar, jeg har fået, er uklare og dårligt begrundet.

Hvordan er realiteten, hvis vi ser på økonomien i en udvidelse af den almennyttige byggekvota? Ja, økonomien i det er, at staten eller det offentlige jo skal ind med et grundkapitalindsud, som i øjeblikket beklageligvis kun udgør 18 pct. af byggesummen, men samtidig skabes der ved byggeriet af en almennyttig bolig formentlig noget i retning af 1½ helårsarbejdsplads.

Når man sammenholder den offentlige udgift i forbindelse med grundkapitalindsuddet med den offentlige besparelse, som fremkommer ved den sparede understøttelse eller sparede bistandshjælp, hvad det nu er, er det på kort sigt finansielt ligefrem en fordel for det offentlige at igangsætte byggeriet. Så er det rigtigt, det kan ministeren indvende, at der kommer noget rentebidrag i de følgende år, men der kommer også øgede skatteindtægter som følge af den forøgede beskæftigelse.

De langsigtede virkninger kan det selvfølgelig være svært at gøre op, men jeg må fastholde, at der ikke kan opstilles nogen fornuftig økonomisk begrundelse for ikke at udvide den almennyttige byggekvota. Det er heller ikke lykkedes ministeren i de bortforklaringer, jeg har fået på de spørgsmål, jeg har stillet, at forklare, hvorfor man ikke går ind i en sådan forøgelse.

Derfor må jeg konkludere, at der må ligge andre hensyn, mere ideologiske hensyn bag det, at man ikke løser problemerne og for-